

Euroclassica - ΟΜΗΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

13-22/7/2018 (ΑΘΗΝΑ-ΧΙΟΣ-ΟΙΝΟΥΣΣΕΣ)

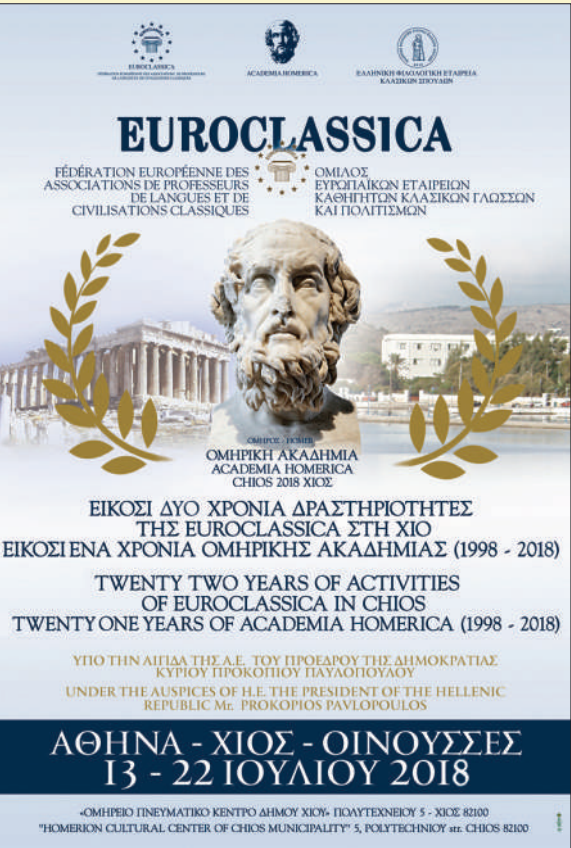
Ευχαρίστως σας γνωρίζουμε ότι θα πραγματοποιηθούν για εικοστή δεύτερη συνεχή χρονιά οι εργασίες της Euroclassica (ΟΜΙΛΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΛΑΣΙΚΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ) και της ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ, όπου τελεί υπό την αιγίδα του εξοχωτάτου προέδρου της Δημοκρατίας, κ.κ. Προκοπίου Παυλόπουλου.

Η Ομηρική Ακαδημία θα λειτουργήσει για εικοστή πρώτη χρονιά από την ίδρυσή της (1998). Θα συμμετάσχουν διακεκριμένοι Ελληνιστές και επιστήμονες όλων των ειδικοτήτων από ολόκληρο τον κόσμο, Ακαδημαϊκοί, Καθηγητές Πανεπιστημίων, διδάκτορες, φοιτητές, καθηγητές από όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, προπτυχιακοί και μεταπτυχιακοί φοιτητές, οι οποίοι απερχόμενοι γίνονται οι καλύτεροι πρεσβευτές της χώρας μας σε ολόκληρο τον κόσμο. Θα δώσουν σπουδαίες διαλέξεις, θα εντρυφήσουν στα ομηρικά έπη, θα μελετήσουν την ελληνική γραμματεία, γλώσσα, Ιστορία και πολιτισμό στη διαχρονική τους ροή.

Θα επισκεφθούν την Ακρόπολη, το Νέο Μουσείο Ακροπόλεως, το αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών, τα Μουσεία της Χίου και των Οινουσσών, τη Δασκαλόπετρα ή σχολείο του Ομήρου, όπου δίδαξε ο Όμηρος τα έπη του, το Μουσείο Μαστίχας Χίου. Θα επισκεφθούν τη Νέα Μονή και θα ξεναγηθούν, το ιερόν προσκύνωμα της Αγίας Μαρκέλλας, την Ιερά μονή Ευαγγελισμού Θεοτόκου Οινουσσών, τον Άγιο Νικόλαο Οινουσσών, το Στάδιο και τα εκπαιδευτήρια Οινουσσών, όπως την Ανωτάτη Σχολή Πλοιάρχων, όπου λειτούργησε για πρώτη χρονιά η Ομηρική Ακαδημία.

Η Ομηρική Ακαδημία συμβάλλει στην εξάπλωση των Ελληνικών Γραμμάτων και του Ελληνικού πολιτισμού σε ολόκληρο τον κόσμο και στην παγκόσμια ακτινοβολία της πατρίδας μας.

Αξίζει κάθε προσπάθεια θυσιαστική και ανιδιοτελής, όπως γίνεται επί σειράν ετών για να συνεχίσει η Ομηρική Ακαδημία, η ναυαρχίδα του πολιτισμού, το πολιτιστικό της ταξίδι και να ακτινοβολεί παντοτινά «Φως ανέσπερον».

ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ EUROCLASSICA ΣΤΗ ΧΙΟ
ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ ΟΜΗΡΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (1998 - 2018)
TWENTY TWO YEARS OF ACTIVITIES OF EUROCLASSICA IN CHIOS
TWENTY ONE YEARS OF ACADEMIA HOMERICA (1998 - 2018)

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ Α.Ε. ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ
UNDER THE AUSPICES OF H.E. THE PRESIDENT OF THE HELLENIC
REPUBLIC MR. PROKOPIOS PAVLOPOULOS

ΑΘΗΝΑ - ΧΙΟΣ - ΟΙΝΟΥΣΣΕΣ
13 - 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 2018

ΟΜΗΡΕΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΧΙΟΥ - ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 5 - ΧΙΟΣ 82100
"HOMERION CULTURAL CENTER OF CHIOS MUNICIPALITY" 5, POLYTECHNIUM str. CHIOS 82100

Ο Τελευταίος Παλαιολόγος

-Τον είδες με τα μάτια σου, γιαγιά τον Βασιλέα, ή μήπως και σε φάνηκε, σαν όνειρο να πούμε, σαν παραμύθι τάχα;

- Τον είδα με τα μάτια μου, ωσάν και σένα νέα, πα να γενώ κατό χρονώ, κι ακόμα το θυμούμαι, σαν νάταν χθες μονάχα...

- Απέθανε γιαγιά; -Ποτέ, παιδάκι μου! Κοιμάται, κοιμάται μόνο! Την χρυσή κορώνα στο κεφάλι, το σκήπτρο του στο χέρι... Ζερβιά, ως κάτου κρέμεται τ' αστραφτερό θηκάρι - μέσα σπαθί δεν έχει!...

-Γιατί γιαγιά; Πού είναι το; Βαμμένο μέσ' στο αίμα, ακόμ' ως τώρα βρίσκεται σ' ενός αγγέλου χέρι, στον ουρανόν επάνου...

Ήτανε τότε που η Τουρκιά την Πόλη επολέμα. Μέσα μια φούχτα ελεύθεροι, απ' έξω μύριο ασκέρι οι σκλάβοι του Σουλτάνου...

- Και τώρα πια δεν ημπορεί, γιαγιάκα, να ξυπνήσει;

- Ω, βέβαια! Καιρούς καιρούς, σηκώνει το κεφάλι... και βλέπ' αν ηρθεν ο άγγελος για να του φέρει πάλι το κοφτερό σπαθί του.

- Και θάρθη ναι, γιαγιάκα μου; - Θαρθή, παιδί μου, θάρθη...

- Πότε, γιαγιά μου; Πότε;

- Όταν τρανέψεις, γιόκα μου, κι αρματωθής, και κάμης τον όρκο στην Ελευθεριά, συ κι όλ' η νεολαία, να σώσετε τη χώρα. Τότε θενάρθ' ο άγγελος κι αγγελικαί δυνάμεις, να μβούνε, να ξυπνήσουνε, να πουν στον Βασιλέα πως ήρθε πια η ώρα!

Του Γεωργίου Βιζυηνού

Ο μαρμαρωμένος βασιλιάς

Είκοσι εννέα Μαΐου 1453. «Εάλω η Πόλις». Φρικιαστικότερη κραυγή δεν ακούστηκε ποτέ σε πόλη ανθρώπου ωσάν να έφτανε η συντέλεια του κόσμου. Η πτώση της βασιλεύουσας επισφράγισε το τέλος του μεσαιωνικού ελληνισμού, την τελευταία ημέρα της ένδοξης πολιτείας, που ίδρυσε χίλια διακόσια χρόνια ο Μέγας Κωνσταντίνος και του «Λεωνίδα» του Βυζαντίου, του τελευταίου αυτοκράτορα, του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, του «μαρμαρωμένου βασιλιά». Μία μαύρη σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας γραμμένη με το αίμα των Βυζαντινών. Ημέρα πένθους για τον Ελληνισμό. Αλλά και ημέρα μνήμης.

Υπάρχουν αντισώματα που τιμούν τη μνήμη του «μαρμαρωμένου βασιλιά», θυμούνται την Άλωση και τους θρύλους της και έτσι ενοχλούν και αναταράσσουν τα λιμνάζοντα νερά της ιστορικής μνήμης κάθε χρόνο.

Σε αυτή την κρίσιμη στιγμή βρέθηκε στη Βασιλεύουσα ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος με λεωνίδειο φρόνημα για να σταθεί αντάξιος των πιο ένδοξων προκατόχων του. Γι' αυτό, όταν ο Σουλτάνος Μωάμεθ Β' του έκανε πρόταση να παραδώσει την Πόλη, έδωσε απάντηση θερμολυτάρχου: «Το την πόλιν σοι δούναι ούτ' εμού, ούτε των αυτήν οικούντων. Κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών». Ήταν μία μακρινή απήχηση του «Μολών λαβέ» και πέρασε σαν άλλος Λεωνίδας στην Ιστορία. Έγινε θρύλος, σύμβολο και τραγούδι. Ο Κωνσταντίνος δεν πολέμησε για να νικήσει, πολέμησε για να μην ηττηθεί η τιμή της Βασιλεύουσας. Η πόλη κυριεύεται αλλά δεν παραδίδεται. Στάθηκε άγρυπνος ακάματος, ακαταπόνητος. Μάχεται σαν τον Αθανάσιο Διάκο με σπασμένο σπαθί. «Απέθανε απάνω στο σπαθί του», όπως λέει το ποντιακό τραγούδι. Μπορεί να σκοτώθηκε στην Πύλη του Ρωμανού αλλά αναστήθηκε στην ψυχή του λαού.

Ο Γέρος του Μοριά έλεγε ο τελευταίος υπερασπιστής δεν συνθηκολόγησε αλλά έπεσε πολεμώντας. Και το γένος μας δεν δέχτηκε το ζυγό της δουλείας, δεν συμβιβάστηκε με τον κατακτητή και σε κάθε ευκαιρία έπαιρνε τα όπλα για να ανακτήσει την ελευθερία του. Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος έμεινε ο Έλληνας με τον μύθο του «μαρμαρωμένου βασιλιά» σύμβολο αθάνατο, ενσάρκωτής του ονείρου και των προσδοκιών του, που κράτησε άσβεστη τη φλόγα του Ελληνισμού γιατί μέσα από τις συμφορές βρίσκει την αυτοσυνειδησία μας και αυτή έχουμε σήμερα ανάγκη για να μη αλλοτριωθούμε. «Η πόλις εάλω! Αλλοίμονον, όμως, αν την αφήσωμεν να αλωθεί εντός μας» (Καθ. Ν. Τωμαδάκης). Όχι λησμονιά αλλά μνήμη για να διατηρηθεί η ιστορική μας συνέχεια μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από το βιβλίο του Καπετάν- Κώστα Μιχ. Φράγκου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ:
Ευλαβικό Προσκύνημα στην ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

ΟΜΙΛΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΟΦΙΑΣ. 606 Μ.Χ.

Απόσπασμα Ιστορικού Συγγραφέα για την Άλωση της Κωνσταντινουπόλεως

Η μεγάλη ακολουθία εκείνης της βραδιάς - 28ης Μαΐου 1453 - η οποία πρέπει να κατέχει ξεχωριστή θέση στην ιστορία, ήταν η τελευταία Χριστιανική ακολουθία που έλαβε χώρα στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας... Ο Αυτοκράτορας και όσοι από τους αρχηγούς μπορούσαν, ήταν παρόντες και το κτίριο για μια φορά ακόμη - την τελευταία - γέμισε από πιστούς Χριστιανούς. Δε χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια της φαντασίας για να περιγράψει η σκηνή.

Το εσωτερικό της εκκλησίας ήταν το ωραιότερο που είχε ποτέ δημιουργηθεί από τη Χριστιανική τέχνη και η ωραιότητά του αυξάνει χάρη στα μεγαλοπρεπή του εξαρτήματα. Ο Πατριάρχης, το πλήθος των ιερέων, ο Αυτοκράτορας και οι ευγενείς - τα τελευταία υπολείμματα της άλλοτε μεγαλοπρεπούς και γενναίας αριστοκρατίας του Βυζαντίου - ιερείς και στρατιώτες, όλοι μαζί βρίσκονταν εκεί. Ο Αυτοκράτορας και η

ακολουθία του μετέλαβαν των Αχράντων Μυστηρίων και αποχαιρέτησαν τον Πατριάρχη. Η ιερή ακολουθία στην πραγματικότητα ήταν μία επιθανάτια λειτουργία. Η Αυτοκρατορία αντιμετώπιζε την αγωνία και έπρεπε η σχετική με το πνεύμα της που έσβηνε. Ακολουθία να γίνει δημόσια, στην πιο ωραία της εκκλησία και μπροστά στον τελευταίο γενναίο της Αυτοκράτορα. “Αν η σκηνή της στέψεως του Καρόλου του Μεγάλου και της δημιουργίας μιας αυτοκρατορίας - την οποία τόσο ζωντανά περιγράφει ο Bryce - ανήκει στις πιο γραφικές της ιστορίας, η σκηνή της τελευταίας Λειτουργίας, που έγινε στην Αγία Σοφία, είναι ασφαλώς από τις πιο τραγικές”.

Α.Α. ΒΑΣΙΛΙΕΦ
“Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας”

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ

Η μάστιγα των ναρκωτικών

Καταιγισμός πληροφοριών και ειδήσεων, αγαπητοί αναγνώστες, είδαν το φως της δημοσιότητας αυτές τις ημέρες με -θέμα τα ναρκωτικά. Δημοσιεύσεις, συνεντεύξεις, ομιλίες και προβολές στην τηλεόραση και το ραδιόφωνο, στατιστικές, προτάσεις, δηλώσεις και αντιδηλώσεις, αρμοδίων και μη, για την αντιμετώπιση του προβλήματος, πού απειλεί τον καθένα μας, την κοινωνία μας, και την Πατρίδα μας, αλλά γιατί όχι και όλο τον κόσμο. Δυστυχώς, όχι τόσο εύκολο στην αντιμετώπιση του. Είναι, εκτιμούμε, ένα πρόβλημα, που μοιάζει με μια απλή εξίσωση. Στο πρώτο σκέλος αυτής της εξίσωσης περιέχεται η ψεύτικη γοητεία της γνωριμίας με το υλικό (ναρκωτική ουσία), ο πειραματισμός στην αναζήτηση της δήθεν ευτυχίας και ο μετωρισμός στο άγνωστο όνειρο και στο δεύτερο σκέλος караδοκεί ο θάνατος! Τα ναρκωτικά οδεύουν το δρόμο του ολέθρου! Γι' αυτό δεν είχε ποτέ κανείς ως τώρα αντίρρηση.

Οι επιτήδριοι όμως, οι έμποροι του λευκού θανάτου και τα ενεργούμενά τους, έχουν κατορθώσει να παραπλανούν, να περιβάλουν τα ναρκωτικά με ένα ύπουλο και ελκυστικό κάλυμμα πού αριστοτεχνικά μυθοποιούν και παγιεύουν όσους βρουν στο δρόμο τους, με φοβερές καταστροφικές συνέπειες. Και οι άλλοι, εμείς, τί κάνουμε; Παροπλισμένοι, κατά κανόνα, παρακολουθούμε το κακό απαιθείς ή κάνουμε ελάχιστα, για να το περιορίσουμε. Κράτος, οικογένεια, δάσκαλοι, Εκκλησία, παρακολουθούμε το πρόβλημα να τρέχει, χωρίς να συνεγείρομεθα σε πανστρατιά αντιμετώπισης. Και φυσικά, ο καθένας μας κάπως έτσι συμπεριφέρεται, αφού το πρόβλημα ακουμπάει άλλους! Όχι εμάς τους ίδιους, όχι τα παιδιά μας αλλά τους άλλους. Με αυτή τη τακτική φθάσαμε στο σημείο, πού δεν πάει άλλο! Η μάστιγα χτύπησε και τα παιδιά της ελληνικής κοινωνίας μέσα στην κυψέλη τους, τα σχολεία.

Η Ελληνική κοινωνία -χωρίς εξαιρέσεις- «καλή» ή «λιγότερο καλή» παραδίδεται καθημερινά όλο και περισσότερο στη μόλυνση της πανώλης αυτής. Τα στοιχεία, που έρχονται στη δημοσιότητα, είναι τρομακτικά. Οι καταμετρήσεις θανάτων από ναρκωτικά κάθε χρόνο αυξάνουν και είναι ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Το υψηλότερο ποσοστό χρηστών, που προσάγονται, κυμαίνεται από 16 έως 18 χρόνων. Στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει υπολογισθεί ότι, από 600 χιλιάδες άτομα έως 1 εκατομμύριο κάνουν χρήση ηρωίνης.

Στη χώρα μας, σύμφωνα με έρευνες Πανεπιστημιακών αρμοδίων και άλλων ειδικών επί του θέματος, παρατηρείται επικίνδυνη αύξηση διακίνησης των ναρ-

κωτικών στα σχολεία, χωρίς ακόμη οι σκληρές ουσίες, όπως ηρωίνη και η κοκαΐνη, να έχουν εισβάλλει στο χώρο αυτό. Τα περισσότερά διαδεδομένα είναι το χασίς και τα χάπια τύπου «έκσταση» πού προκαλούν βλάβες στον εγκέφαλο και μάλιστα ή επικινδυνότητά τους τελευταία γίνεται μεγαλύτερη, αφού μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε υγρή μορφή στο ποτό, εν άγνοια του χρήστη.

Έχει υπολογισθεί ότι πάνω από δύο χιλιάδες παιδιά έκαναν χρήση μία η περισσότερες φορές ναρκωτικών ουσιών. Η μεγαλύτερη συχνότητα παρουσιάζεται στα μεγάλα αστικά κέντρα και τα παιδιά αυτά προέρχονται από οικογένειες με ελαστική συνδετικότητα έως διαλυμένη συνοχή. Η διαπίστωση αυτή όμως -εκτιμούμε- ότι δεν πρέπει να μας οδηγεί σε εφησυχασμό, αφού ο εχθρός караδοκεί τα θύματά του άνευ διακρίσεως. Όλοι υποκείμεθα στον κίνδυνο αυτό. Χρειάζεται θωράκιση με ισχυρή θέληση, πίστη στο Θεό και ενημέρωση σωστή. Η ΕΛΠΙΔΑ πάντα υπάρχει, όταν υπάρχει θέληση και πίστη στο Θεό, όταν ζητάμε τη βοήθειά Του. Προτιμότερο δεν είναι όμως αυτή τη ΘΕΛΗΣΗ να την έχουμε

προ της δοκιμής, προ της γνωριμίας με το κακό; Εδώ ανακύπτει το θέμα της προσωπικής ευθύνης του καθενός μας, των παιδιών μας, της κοινωνίας γενικότερα. Το Κράτος πρέπει να ενεργοποιηθεί με τούς Νομούς, τους θεσμούς και με κάθε τρόπο πού θα εκτιμηθεί από τούς αρμοδίους ως τελεσφόρος. Αλλά ταχώς και χωρίς δισταγμούς πρέπει, ο πέλεκυς να πέσει βαρύς στους έμπορους ναρκωτικών. Ο μηχανισμός της εκπαιδευτικής διαδικασίας πρέπει, επιτέλους, ν' αποκτήσει σύγχρονες δομές και να «μιλήσει» στα παιδιά τη γλώσσα της αλήθειας έγκαιρα και χωρίς περιστροφές αλλά και χωρίς πανικό. Η Πολιτεία να στηρίξει

τον εκπαιδευτικό σ' αυτό το δύσκολο έργο. Η Εκκλησία δείχνει τον δρόμο της ζωής και της Αγάπης του Χριστού, με Πίστη στις αξίες τις αληθινές του Ευαγγελίου, ώστε ν' αλλάξουμε τη ζωή μας και να την θωρακίσουμε με θέληση και αντίσταση στις αντιξοότητες που ανακύπτουν. Και οι γονείς να διδάξουμε στα παιδιά μας αυτή τη Πίστη στο Θεό, την αισιοδοξία για τη ζωή και την καρτερία στις δύσκολες ώρες με αληθινή αγάπη και στοργή, με σεβασμό στην προσωπικότητά τους, με διαρκή επικοινωνία και σωστή ενημέρωση και φυσικά με το παράδειγμά μας. Η Εκκλησία μας είναι πρόθυμη και συνεργάσιμη σε κάθε πρωτοβουλία για τη μεθοδική και υπεύθυνη ενημέρωση των παιδιών της τοπικής κοινωνίας μας.

Ενοριακά Νέα Μηνιαία Έκδοση Ενορίας Αγίου Γεωργίου Διονύσου

ΑΛΒΑΝΙΑ Προϊστορία

Κατά την απώτατη προϊστορική αρχαιότητα σύμφωνα με τα ανασκαφικά ευρήματα και τις μελέτες της παλαιεθνολογίας ήταν κατοικημένη από ινδογερμανικά φύλλα και κύριο στρώμα ήταν οι Ιλλυριοί που κυρίως κατοικούσαν στα Β. μέρη ενώ στα νότια σχετίζονται περισσότερο με τους Έλληνες (Ηπειρώτες και Μακεδόνες)

7ος π.χ. Τα παράκτια άλλωστε κατοικούνται κυρίως από Έλληνες που έχουν εκεί ανθούσες ελληνικές αποικίες.

(168 π.χ.) Έγινε επαρχία της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας το νότιο τμήμα ιδίως επί Διοκλητιανού πήρε το όνομα Νέα Ήπειρος.

(11ος -12ος αιώνας) Αυτή τη χρονική περίοδο αρχίζει να αναφέρεται το όνομα Αλβανία από Έλληνες συγγραφείς ιδίως την Άννα την Κομνηνή.

(16ος αιώνας) Επικρατεί το όνομα Αλβανία εκτός από την γλώσσα των αλβανικών που λέγεται Σκιπερία (Σκιπεράρ – διπλοφόρος) Κατά τη Βυζαντινή εποχή η χώρα ανήκει στο θέμα του Δυρραχίου το οποίο μαζί με τους σταυροφόρους πέφτει στα χέρια των Βενετών. Μετά περιέρχεται στο δεσποτάτο της Ηπείρου επί της δυναστείας των αγγέλων.

(1346 μ.Χ.) Ο Τσάρος των Σέρβων την προσαρτά στη Σερβία, ακολούθησαν αγώνες για τη δημιουργία ανεξαρτήτων κρατιδίων και τελικά το Δυρράχιο ανακηρύχθηκε αυθεντής.

15ος. Μετά από μεγάλη αντίσταση οι Τούρκοι κατέλαβαν την Α. Η περίοδος των αγώνων αυτών παρουσιάζεται με δύο σπουδαία γεγονότα και θα έχουν σημαντικές συνέπειες στην κατοπινή πορεία των Αλβανών. Την έναρξη δημιουργίας εθνικής συνείδησης και την διασπορά στην Ελλάδα και την Ιταλία πολλών κατοίκων και ιδίως πολεμιστών.

Τουρκοκρατία: Κατά την περίοδο αυτή παρουσιάζονται δύο διαφορετικοί κλάδοι. Σκληροτράχηλοι πολεμιστάι και ποιμένες συνεχίζουν την Υλλυρική ζωή, με επιδράσεις καθολικισμού, στα Βόρεια ενώ στα Νότια ζουν πιο ήρεμοι κάτοικοι με βαθιές επιδράσεις ορθοδοξίας και ελληνικότητας.

Βαλκανικοί Πόλεμοι: Κατά τους Βαλκανικούς πολέμους συνεργάστηκαν με τους Τούρκους και τότε οι Σέρβοι έφθασαν μέχρι το Δυρράχιο και οι Έλληνες

μέχρι τον Αυλώνα.

1913. Οι μεγάλες δυνάμεις στο Λονδίνο αναγνώρισαν την Αλβανία αυτόνομη με ηγεμονία του πρίγκιπα Βίντ και με το πρωτόκολλο της Φλωρεντίας υποχρέωσαν τις Ελλ. Δυνάμεις να αποσυρθούν από την Β. Ήπειρο. Τότε οι Βορειοηπειρώτες με αρχηγούς τον Ζωγράφο και Τσόντου εξεγέρθηκαν και δημιούργησαν προσωρινή κυβέρνηση αλλά το 1914 αναγκάστηκαν να υπογράψουν τη συμφωνία της Κέρκυρας. Με την έκρηξη του Α' Παγκοσμίου πολέμου οι Έλληνες κατέλαβαν και πάλι την Β.Η. και οι Ιταλοί τον Αυλώνα.

1915. Οι δυνάμεις της Αντάντ αναγνώρισαν στην Ιταλία δικαιώματα προστασίας της Αλβανίας

1919. Στο Παρίσι υπογράφεται η συμφωνία Τιτόνι – Βενιζέλου και παραχωρείται πάλι η Β. Ήπειρος στην Ελλάδα και ο Αυλών στην Ιταλία.

1920. Η Αλβανία έγινε μέλος της Κοινωνίας των εθνών και συμφωνήθηκε να διατηρηθεί η συμφωνία του 1913 υπάγονται έτσι στην Αλβανία και πάλι την Β. Ήπειρο.

1924. Η Αλβανία ανακηρύχθηκε Δημοκρατία

1939. Κατάληψη από τους Ιταλούς.

1940. Με τον Ιταλοελληνικό πόλεμο τα Ελληνικά στρατεύματα έφθασαν πάλι στην Β. Ήπειρο μέχρι τον Απρίλιο του 1941.

1944. Μετά την Ιταλογερμανική κατοχή το Κ.Κ. του Χότζα πήρε την εξουσία και έγινε λαϊκή δημοκρατία με το σύνταγμα του 1946.

1961. Συνδέθηκε με την Κίνα και απεχώρησε από το σύμφωνο της Βαρσοβίας.

1969. Οι σχέσεις με την Αλβανία παραμένουν όπως τον καιρό του πολέμου γιατί δεν ρυθμίστηκε ακόμα το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα.

Δομή 1969

1992. (Από την Απογευματινή) του Τ. Αθανασιάδη:

Για δεύτερη φορά τον 20ο αιώνα η Ελλάδα έχασε την ευκαιρία να ενσωματώσει στον εθνικό κορμό της την Β.Η. που είχε απελευθερωθεί από τον Ελλ. στρατό το 1940-1941.

Ενοριακά Νέα Μηνιαία Έκδοση Ενορίας Αγίου Γεωργίου Διονύσου

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Δρ. ΙΛΙΑ ΘΕΟΤΟΚΑ
ΚΛΙΝΙΚΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΟΘΕΡΑΠΕΥΤΡΙΑ
ΑΙΓΙΝΗΤΕΙΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ - Πρόεδρος της Δράσης για την Ψυχική Υγεία
iliatheotoka@yahoo.gr

Οι διακοπές είναι **αναγκασιότητα, δεν είναι πολυτέλεια**. Το κακό, βέβαια, με τις διακοπές είναι ότι δεν είναι ποτέ αρκετές. Στόχος των διακοπών είναι η **“αποσυμπίεση”, η διακοπή της ρουτίνας και το “άδειασμα” από καταναγκασμούς και υποχρεώσεις**. Το να οργανώνουμε διακοπές καιρό πριν μας κάνει καλό, γιατί μας δίνει χαρά. Οι διακοπές είναι ανανέωση και την ανανέωση την χρειαζόμαστε. Μειώνεται το στρες, η κατάθλιψη, τα παράπονα για σωματικές ενοχλήσεις, οι καρδιαγγειακές διαταραχές και βελτιώνονται η παραγωγικότητα, ο ύπνος και οι σχέσεις.

Επίσης αυξάνεται η ικανοποίηση από τη ζωή και συχνά οι διακοπές μας βοηθούν να γίνουμε πιο δημιουργικοί.

Εξάλλου, μια ευκαιρία που προσφέρουν οι διακοπές είναι το δέσιμο με τα μέλη της οικογένειας ή με τους αγαπημένους ανθρώπους με τους οποίους πάμε διακοπές, η βελτίωση των σχέσεων και η ανάπτυξη αλληλεγγύης.

Οι διακοπές μπορούν και **πρέπει να σπάνε τον κύκλο του στρες**, γι’ αυτό είναι σημαντικές. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να υπερεπενδύουμε στις διακοπές και να θέλουμε να είναι τέλειες και ιδανικές. Οι διακοπές πρέπει να έχουν ξεκούραση, επαφή με ανθρώπους που αγαπάμε, την οικογένεια και τους φίλους, και αν το επιθυμούμε, μπορούν να περιλαμβάνουν απόκτηση νέων εμπειριών, γνωριμία με άλλους πολιτισμούς, σπορ κλπ. Πολύ σημαντικό είναι να μπορούμε να πάρουμε απόσταση από τη δουλειά. Στη σημερινή εποχή, βομβαρδιζόμαστε συνέχεια με e-mails και τηλέφωνα από τη δουλειά και εκεί πρέπει να πούμε “όχι”. Ίσως μια καλή συμβουλή σε αυτό, θα ήταν να ορίσετε μία συγκεκριμένη ώρα της ημέρας για να ασχοληθείτε με επαγγελματικά τηλέφωνα και mails.

Και βέβαια, σημαντικό μέρος των διακοπών, αποτελεί η επαφή με τα παιδιά.

Διακοπές και παιδιά

Το καλοκαίρι γονείς και παιδιά περνούν περισσότερο χρόνο μαζί και αυτό είναι κάτι που το επιθυμεί όλη η οικογένεια και το προετοιμάζει σε πολλές περιπτώσεις μήνες πριν. Πώς μπορούν αυτές οι διακοπές να είναι ικανοποιητικές για όλους και να αποβούν εποικοδομητικές;

Καταρχήν, συζητήστε με τα παιδιά τι θέλουν να κάνουν, πάρτε τη γνώμη τους και προσπαθήστε να ικανοποιήσετε και τις επιθυμίες τους, αλλά την τελική απόφαση πάρτε την εσείς. Οι διακοπές σημαίνουν ξεκούραση, χαλάρωση, διασκέδαση, γέμισμα των μπαταριών μας, αλλά και ενασχόληση με sports και hobbies.

Στις διακοπές, παίξτε μαζί τους, γελάστε, κάντε κοινές δραστηριότητες και sports, δώστε τους χρόνο να κάνουν αυτά που θέλουν. Μπορείτε επίσης, αν χρειάζεται, να συζητήσετε με τα παιδιά για τη χρονιά που πέρασε ή και για τη χρονιά που θα έρθει και τα μελλοντικά σχέδια. Το χαλαρό περιβάλλον των διακοπών μπορεί να βοηθήσει σε συζητήσεις, που στο φορτισμένο κλίμα του σπιτιού να γίνονταν με μεγαλύτερη ένταση.

Επίσης, χρησιμοποιείτε το κινητό ή τον υπολογιστή με μέτρο και σε μειωμένη συχνότητα από την καθημερινή ζωή. **Θα πρότεινα να πηγαίνετε κάποιες βόλτες με τα παιδιά, αφήνοντας όλα τα κινητά στο σπίτι. Αυτό θα μπορούσατε να το κάνετε σε τακτά διαστήματα και καθ’ όλη τη διάρκεια του χρόνου.**

Το καλοκαίρι, βέβαια, προκύπτουν και κάποια ιδιαίτερα θέματα, που μπορεί να προβληματίσουν τους γονείς, όπως ο χρόνος παρακολούθησης τηλεόρασης, ενασχόλησης

με tablets, η φοβία για το κολύμπι, η κατασκήνωση, ή και γενικότερα θέματα ορίων.

Για το χρόνο παρακολούθησης σε οθόνη, συστήνουμε να μην είναι περισσότερο από 3 ώρες την ημέρα, λαμβάνοντας υπόψη ότι οι γονείς μπορεί να εργάζονται και να λείπουν ώρες από το σπίτι.

Πολλά παιδιά επίσης φοβούνται το κολύμπι και το γεγονός αυτό μπορεί να προσδώσει άγχος, ένταση και λιγότερη ευχαρίστηση στις διακοπές της οικογένειας. Χρειάζεται να γνωρίζουν οι γονείς με ποιο τρόπο και τότε πρέπει να **κινητοποιήσουν το παιδί προκειμένου να ξεπεράσει αυτούς τους φόβους του.**

Η κινητοποίηση, η πρόκληση, η ανταμοιβή, η καθοδήγηση και η ενθάρρυνση του παιδιού είναι μερικοί από τους μηχανισμούς. Παράλληλα, ο γονιός πρέπει να θέσει ρεαλιστικούς στόχους και να προσαρμόσει τη στρατηγική του, ανάλογα με την προσωπικότητα και την ηλικία του παιδιού.

Στις πρακτικές αυτές, η πίεση του παιδιού, ο μη σεβασμός στη γνώμη του και η επιθετικότητα από την πλευρά του γονιού, όχι μόνο δεν βοηθούν, αλλά φέρνουν και το αντίθετο αποτέλεσμα.

Όταν το παιδί είναι μικρό, θα πρέπει να του δώσουμε την αίσθηση ότι η θάλασσα δεν είναι μόνο κολύμπι, αλλά και παιχνίδι και έτσι να το αποσπάσουμε με κάποιες θαλάσσιες δραστηριότητες. Παράλληλα, πρέπει να του δώσουμε χρόνο και να αναλογιστούμε ποιος είναι ο προσωπικός χρόνος του δικού μας παιδιού στην απόκτηση μιας καινούργιας εμπειρίας.

Η κατασκήνωση είναι συχνά μία πολύ καλή λύση για παιδιά και γονείς τους καλοκαιρινούς μήνες. Σίγουρα οι γονείς θα πρέπει να συζητήσουν με το παιδί που πάει πρώτη φορά (συνήθως μετά τα 7) τι σημαίνει κατασκήνωση, ποιές είναι οι δραστηριότητες, οι κανόνες κλπ, αφού πρώτα οι γονείς έχουν ενημερωθεί για όλα αυτά. Ασφαλώς, η κατασκήνωση συνεισφέρει στην ανάπτυξη της εμπιστοσύνης του παιδιού για τον εαυτό του, στο να μπορεί να είναι αποτελεσματικό, να χρησιμοποιεί στρατηγικές επίλυσης προβλημάτων, να χειρίζεται την ομάδα συνομηλίκων. Παράλληλα, μαθαίνει να ζητά βοήθεια από τους άλλους και να αναλαμβάνει ευθύνες και ρίσκα χωρίς την παρουσία των γονιών, αλλά και να μαθαίνει την αξία της κοινοτικής ζωής. Όμως, οι γονείς θα πρέπει και να σεβαστούν την επιθυμία των παιδιών για το αν θέλουν να πάνε κατασκήνωση ή όχι, να σκεφτούν αν το παιδί είναι πραγματικά έτοιμο για μια τέτοια εμπειρία, και αν το παιδί δυσφορεί και είναι αρνητικό να το λάβουν σοβαρά υπόψη.

Ασφαλώς, σε όλα αυτά φροντίστε να ικανοποιήσετε και εσείς οι γονείς τον εαυτό σας, δίνοντας χρόνο στους δυό σας να περάσετε μια βραδιά μόνοι ή με φίλους, ή να πάτε μία ημέρα για μπάνιο μόνοι.

Όσο πιο καλά είμαστε με τον εαυτό μας, τόσο περισσότερο μπορούμε να προσφέρουμε και στα παιδιά, στα οποία λειτουργούμε συνεχώς ως παράδειγμα.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ

Μαρία Φράγκου, Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας - Ψυχοθεραπεύτρια

Διαβάζοντας για πρώτη φορά Νίτσε, στοχάστηκα έντονα κάποια ερωτήματα: Τι πιστεύεις πως είναι σημαντικό; Σε τι δίνεις προτεραιότητα; Τι λαμβάνεις σοβαρά υπόψη στη ζωή σου και τι παραμερίζεις ως ασήμαντο; Κατά τον Νίτσε, όλα αυτά εκδηλώνονται στη συμπεριφορά, στις συνήθειες και τις επιλογές. Κάποιος μπορεί να πει πως ενδιαφέρεται για την παγκόσμια δικαιοσύνη, αλλά στην καθημερινή του ζωή αυτή η ιδέα να μην παίζει σημαντικό ρόλο. Οι αξίες θα πρέπει να εκδηλώνονται μες στη ζωή μας και να διαμορφώνουν κάθε πτυχή της ύπαρξής μας.

Επιπρόσθετα, ο Νίτσε λέει ουσιαστικά το εξής: Τα πράγματα που ποθούμε να κάνουμε και να πετύχουμε - το είδος του προσώπου που ελπίζουμε να γίνουμε - είναι κατά βάση στο χέρι μας. Όμως, το μονοπάτι που οδηγεί σε κάθε στόχο έχει την εξής δυσκολία: είναι ένα μονοπάτι που ενέχει οδύνη, ενόχληση με τον εαυτό, απογοήτευση, φθόνο και ματαιώση. Ο Νίτσε λέει πως τα καλά πράγματα κατακτώνται μόνο μέσα από παρόμοιες δυσχέρειες. Δεν συμβαίνουν έτσι αυθόρμητα και τυχαία. Κοιτώντας απ’ έξω αυτό που θαυμάζουμε (ένα επιτυχημένο άτομο) βλέπουμε μόνο το αποτέλεσμα. Συνήθως, ωστόσο, δεν έχουμε την ευκαιρία να παρατηρήσουμε από κοντά την ιστορία της εξέλιξής του. Δεν βλέπουμε τις αγωνιώδεις νύχτες, τους φόβους, την ανασφάλεια. Αυτή η ιδέα ωστόσο είναι παραδόξως ενθαρρυντική. Μας βοηθά να καταλάβουμε πως η οδύνη δεν είναι σημάδι ότι αποτύχαμε να γίνουμε η καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας, αλλά ένα απαραίτητο τμήμα της διαδικασίας τού να γίνουμε αυτό που θέλουμε - και θα έπρεπε- να είμαστε.

Επιπλέον, η αναφορά στους ανθρώπους ως «αγέλες» είναι σίγουρα αρκετά μοχθηρή. Ωστόσο ο Νίτσε παίρνει το ρίσκο να μας κάνει να διαπιστώσουμε έξαφνα κάποιες δυσάρεστες μα σοβαρές ιδέες. Μπορεί ενίοτε να μας απασχολεί πολύ η προσαρμογή μας ή κατά κάποιο τρόπο να είμαστε συνεσταλμένοι επειδή φοβόμαστε την αντιπαράθεση. Αυτό δεν ισχύει προφανώς για όλους. Εξάλλου, ποιο χρή-

σιμο μάθημα θα μπορούσε να ισχύει για όλους; Το ερώτημα που υποβόσκει είναι το εξής: Μήπως ο φόβος της κριτικής, κατακυριεύει τη ζωή σας;

Μήπως οι ιδέες σας για τη ζωή αποτελούν κατά βάση τρόπους να προστατεύετε τον εαυτό σας;

Ο Νίτσε επέμενε πολύ σε κάποια θέματα - την ανάγκη για εσωτερική δύναμη, για αντιμετώπιση της αντίδρασης, για περιφρόνηση των ανθρώπων, για άσκηση κριτικής - σε σχέση με τα οποία εμείς συνήθως κατεβάζουμε τους τόνους. Τις τελευταίες δεκαετίες έχει διαχυθεί στην κουλτούρα μας η προτεραιότητα να είμαστε καλοί απέναντι στους ανθρώπους, να μην κρίνουμε έχοντας μια ισχυρή προσωπική άποψη, ή να αποφεύγουμε τη σύγκρουση. Και φυσικά υπάρχουν πολλά επιχειρήματα προς υποστήριξη αυτής της προόδου. Κι όμως, πάντα υπάρχει κάτι να πούμε ενάντια σε αυτά όπως το έλεγε συχνά και ο Νίτσε.

Κλείνοντας, ας σημειώσουμε πως σύμφωνα με τον Νίτσε, πολλές φορές θα προσπαθήσουμε για κάτι και ναι, θα αποτύχουμε, εξακολουθείτε, όμως - λέει ο Τζον Άρμστρονγκ - να είστε ένας «αεροναύτης του πνεύματος». Κρατήστε αυτό το όνομα. Όταν νιώθετε φθόνο θα λέτε: «Μα είμαι ένας αεροναύτης του πνεύματος» και δεν θα αποκαρδιώνεστε.

Υ.Γ. Όλες οι παραπάνω πληροφορίες έχουν ανεξαιρέτως αντληθεί από το βιβλίο «Μαθήματα ζωής από τον Νίτσε», του Τζον Άρμστρονγκ, μετάφραση Γιώργος Λαμπράκος, εκδόσεις «Theschooloflife», Αθήνα, Νοέμβριος 2016.

Τα πέτρινα τοξωτά γεφύρια της Ελλάδας

Πρόλογος

Στις μέρες μας σε όλους μας γίνεται λιγότερο ή περισσότερο κατανοητό, η μεγάλη καταστροφή που συντελείται από τον άνθρωπο στο περιβάλλον. Το κόστος που "πληρώνει" το περιβάλλον για το σύγχρονο τρόπο ζωής με τις απεριόριστες ανέσεις, την πολυτέλεια και τον άκρατο καταναλωτισμό, και μάλιστα για ένα μόνο κομμάτι του ανθρώπινου πληθυσμού, είναι μεγάλο. Οι πληγές που έχουν ανοίξει στο κορμί του πλανήτη μας είναι βαθιές και αμφίβολο αν κάποτε θα κλείσουν.

Επιτακτική ανάγκη πλέον για το μέλλον αποτελεί η εφαρμογή μιας αειφόρου ανάπτυξης, μιας ανάπτυξης δηλαδή που θα ικανοποιεί τις ανάγκες του σημερινού ανθρώπου χωρίς να στερεί από τις επόμενες γενιές το δικαίωμα αυτό.

Στην κατεύθυνση αυτή αποσκοπεί και η λειτουργία των Κέντρων Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης της χώρας μας. Τα Προγράμματα τους, στην πλειοψηφία τους, στοχεύουν στην ανάπτυξη αισθήματος ευθύνης των αυριανών πολιτών με σκοπό την αλλαγή στάσεων ζωής, ώστε να ανακοπεί η ολισθηρή αυτή πορεία προς την ολοκληρωτική καταστροφή του περιβάλλοντος και τελικά του ίδιου του ανθρώπου.

Το Κέντρο Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης Μακρινίτσας, που λειτουργεί από το

1999, έχει δεχθεί μέχρι την ημερομηνία της έκδοσης αυτής, περίπου 17.000 μαθητές στους οποίους οι εκπαιδευτικοί του Κέντρου προσπάθησαν, άλλες φορές με μεγαλύτερη επιτυχία άλλες όχι, να μεταδώσουν κάποιες από τις αρχές και τις αξίες που πρέπει να έχει ο αυριανός πολίτης ώστε να συνειδητοποιήσει την άσχημη κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει το περιβάλλον και να αναλάβει ενεργό δράση για την προστασία του. Η παρούσα έκδοση φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα σημαντικό εργαλείο στα χέρια των εκπαιδευτικών εκείνων που ευαισθητοποιημένοι οι ίδιοι πάνω σε θέματα περιβάλλοντος, προσπαθούν μέσα από τη λειτουργία των Περιβαλλοντικών Ομάδων των σχολείων τους, να μεταλαμπαδεύσουν τις ευαισθησίες και τις ανησυχίες τους αυτές στους μαθητές τους. Στους εκπαιδευτικούς εκείνους που ξεπερνώντας τις όποιες δυσκολίες αναλαμβάνουν, εκτός από την τυπική κάλυψη μιας ύλης, την ουσιαστική εκπαίδευση ενός υπεύθυνου αυριανού πολίτη της χώρας.

Κολτσιδόπουλος Ευριπίδης
Βιολόγος, Υπεύθυνος του Κ.Π.Ε Μακρινίτσας

Το Παραμύθι των Πετρογέφυρων

Το γεφύρι της Πλάκας

Νερό πολύ. Και παντού. Ανέκαθεν ευεργέτης. Ένας κατά κανόνα σύμμαχος και φίλος του ανθρώπου.

Ο τελευταίος, όμως, ταξίδευε. Πότε από ανάγκη, πότε από περιέργεια. Μοίρα του, να αλλάζει συνεχώς χώρο. Το νερό τότε, ποταμός ολόκληρος, του στάθηκε αντίπαλος, του 'κλείσε το δρόμο.

Η πάλη τους αναπόφευκτη και μακροχρόνια. Στην αρχή αμφίρροπη. Τελικά να κερδίζει -συνεχίζει το ταξίδι του- ο άνθρωπος. Αλλά χωρίς να κατακτά. Χωρίς να αυθαδιάζει. Χωρίς να ταπεινώνει τον αντίπαλο. Έξυπνα, με ελιγμούς, για να καλύψει μιαν ανάγκη του, συμπλήρωσε, προέκτεινε τη φύση! Και το αποτέλεσμα; Μονότοξα, δίτοξα, ...πολύτοξα γεφύρια!

Της Κούρτιας το γεφύρι! Το γεφύρι του Νούτσου! Της Πορτίτσας το γεφύρι, της Πλάκας, της Τατάρνας! Η Καμάρα της Κριεστόβας! Λα Πούντια Νουάουα, λα πούντια Βιάκλι! Της Άρτας το γεφύρι! Το γεφύρι της Κυράς! Του Εβραίου, της Νονούλως, του Πασά...

Πέτρινα όλα τους και θολωτά! Κουρασάνοχτιστα! Λίθινες βέργες, τροχιές δέους, μπροστά στην αιωνιότητα του πλάτανου! Και αποκάτω τους, χωρίς σημάδια ήττας, το νερό να συνεχίζει το δικό του το ταξίδι για τη θάλασσα. Αχελώς, Αώος, Αχέροντας! Ποτάμιοι θεοί! Περήφανοι, ανενόχλητοι. Γιατί όλες οι ζεύξεις τους υπήρξαν αποτέλεσμα έντιμου συμβιβασμού, σοφή του Ανθρώπου αντίδραση απέναντι στη φύση...

Ελάχιστες φορές, παλεύοντας με το νερό, ο άνθρωπος αστόχησε, την ψυχραιμία του έχασε, αυθαδίασε. Και... λιθοβόλησε τον ποταμό. Μια τέτοια, στο Ζαγόρι! Όποτε η Ζαγορία η Κυρά νεκρό γεννούσε το παιδί της, έτρεχε στο κοντινό ποτάμι, ανέβαινε στο θολωτό γεφύρι και με τις αρκάδες-πέτρες του χτυπούσε το νερό! Έτσι -λέει- εμάλλωνε τον ποταμό. Γιατί για ευγονίας Θεό, κάποτε, τον πίστευε να μην ξανασυμβεί!

Κάτι τέτοια όμως, ήσαν ξεσπάσματα απόγνωσης, ξεστράτισμα μεγάλης λύπης. Γρήγορα ο άνθρωπος συνενρχόταν, με τα νερά εφίλιωνε. Και στους αιώνες μέσα συνέχιζε να γεφυρώνει το πεπρωμένο του αν ανάγκη, στοίχειωνε στα θεμέλια και την Καλή του...

Για τον Βουκεφάλα

Μύθοι και πραγματικότητες θρύλοι και παραδόσεις γεμίζουν ιστορία τα γεφύρια μας, διάσπαρτα σ' όλη την Ελλάδα, αλλά με θρύλους που μάς κάνουν υπερήφανους όπως το γεφύρι στο Ελευθεχώριο. Η μικρή απόσταση ανάμεσα στους βράχους που επί πλέον είναι επίπεδη στην πάνω επιφάνειά τους, λέγεται ότι εκεί στάθηκε ο Μέγας Αλέξανδρος καβάλα στον Βουκεφάλα κι από εκείνο το σημείο πήδηξε απέναντι περνώντας το ποτάμι με μια διασκελιά τού αλόγου.

Από τότε οί δύο αντικριστοί βράχοι έχουν την ονομασία "Το πάτημα τού Βουκεφάλα".

Το Γεφύρι της Πλάκας

Σύμβολο ιστορικής αξίας το γεφύρι της Πλάκας με την κατάρρευσή του σήμανε συναγερμό για την αποκατάστασή του.

Ολημερίς το κτίζανε, το βράδυ το γκρεμίζαν... Για το γεφύρι της Άρτας μιλάει το δημοτικό τραγούδι, αλλά για το άλλο γεφύρι κλαίνει και θρηνούν, οι Τζουμερκιώτες.

Το Γεφύρι της Πλάκας στο νομό Ιωαννίνων, που είναι

το μεγαλύτερο γεφύρι με άνοιγμα τόξου 40 μέτρων, ύψους τόξου 20 μέτρων, πλάτος 3,20 μέτρων, σήμανε το θλιβερό μαντάτο για όλη την χώρα, όλη την Ελλάδα το πρωί της Κυριακής, 1ης Φεβρουαρίου 2015.

Αρχή Τριωδίου Τελώνου και Φαρισαίου γράφει το ημερολόγιο αλλά μόνο θλίψη και κατήφεια προκάλεσε μόλις έγινε γνωστό από τα μέσα ΜΜΕ, η είδηση αυτή. Το να καταρρέει ένα ονομαστό γα την ομορφιά και την ιστορία του γεφύρι της Ελλάδος και των Βαλκανίων και το τρίτο στην Ευρώπη, αποτελεί για μερικούς είδηση χρησμό, και για μερικούς κακοσημαδιά.

Αλλά ας παραμερίσουμε όλα αυτά και ας θυμίσουμε πως ο Όμηρος στην Ιλιάδα, [Μ245] συμβουλεύει παραινεντικά. Είς οιωνός άριστος αμύνεσθαι περί πάτρης «ότι γίνεται για το καλό της Πατρίδας, ότι γίνεται με προθέσεις καλές για ένα λαό που υπέφερε ήδη πολλά, ό ανώνας για το καλό της Πατρίδας είναι ο μόνος οιωνός που πρέπει να λαμβάνεται υπόψιν.

Ας δούμε όμως και τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει η κατάρρευση ενός ιστορικού γεφυριού με γεωγραφική και ιστορική αξία "από δυνατή βροχοπτώση διαρκείας".

Ένα φυσικό φαινόμενο αρκεί για να διάλυση σε πέτρες που έπεσαν στα φουσκωμένα νερά του Άραχθου ένα ανθεκτικό γεφύρι πρότυπο τέχνης και δουλειάς (Γ. Λάιος, σελ 7) κατασκευάστηκε από τεχνίτες της πέτρας, πετράδες από την Πυρσόγιαννη, κυρίως το 1860 ύστερα από δύο καταρρεύσεις ολοκληρώθηκε το 1866.

Στην περιοχή της Πλάκας είχαν γίνει μάχες μεταξύ κλεφτών και Τούρκων γι' αυτές τις πέτρες πολεμάμε, "έχει πει ο στρατηγός Μακρυγιάννης".

Η τοξωτή καμάρα κινδύνεψε από βόμβες των Γερμανικών αεροπλάνων, υπάρχει φωτογραφία σε σέπια στο διαδίκτυο που δείχνει την βλάβη στο δεξί της καμάρας ψηλά. Οι Ραφτανίτες μάστορες έσπευσαν και το επισκεύασαν με τσιμέντο και από τότε λειτουργούσε χωρίς να υπάρχει πρόβλημα.

Είναι λόγω γεωγραφικής του θέσης, δρόμος εμπορίου κι ενώνει τα Τζουμερκα με την υπόλοιπη Ήπειρο και Θεσσαλία.

Λειτουργήσε ως τελωνείο από την ελεύθερη Ελλάδα, στη σκλαβωμένη Ήπειρο.

Καί πήρε ιστορική εθνική αξία ως σύμβολο ενότητας και ομοψυχίας των αντιστασιακών δυνάμεων κατά των Γερμανών καθώς εκεί, στις 29 Φεβρουαρίου 1944 υπε-

γράφει η Συμφωνία της Πλάκας- Μυρόφυλλου ανάμεσα στο ΕΔΕΣ, το ΕΛΛΑΣ την ΕΚΚΑ, και τους εκπροσώπους του στρατηγίου της Μέσης Ανατολής και της Ελληνικής στρατιωτικής διοίκησης, του Αμερικανού ταγματάρχη Ουάιντ και του Βρετανού συνταγματάρχη Κρις Γούντχαουζ.

Στον οικισμό Ραφταναίικα που απέχει μια ανάσα από το γεφύρι της Πλάκας, έριχναν κάθε Θεοφάνεια το Σταυρό και μαζευτόταν πλήθος κόσμου από τα γύρω χωριά και πολλοί ξένοι για να παρακολουθήσουν και να φωτογραφίσουν.

Συνεργείο τού ΥΠΠΟ, προχώρησε στην αυτοψία και φωτογραφία.

Με δουλειά και στόχο θα ξανανεβεί η πέτρινη τοξωτή καμάρα που λες και άγγιζε τον ουρανό όταν παραμέριζαν τα σύννεφα που κατέβαιναν απ' τα Τζουμερκα...

Σαν ουράνιο τόξο έλαμπαν οι πέτρες του γεφυριού της Πλάκας, μια καταιγίδα τα γκρέμισε. Μια γαλήνη θα τα υψώσει ξανά Με πολλή δουλειά και γνώση.

"Με λογισμό και όνειρο" ... Ένα κρίσιμο βήμα για την αναστήλωση του γεφυριού της Πλάκας ολοκληρώθηκε την Κυριακή 5 Νοεμβρίου 2017. Θεμελιώθηκε το δυτικό βάθρο τού γεφυριού.

Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο και άλλοι φορείς εκδηλώνουν φανερά και ενεργά την συμμετοχή και το ενδιαφέρον τους για το γεφύρι της Πλάκας και έτσι η αναστήλωση ας ελπίσουμε πως γρήγορα θα πραγματοποιηθεί Οι γέφυρες κατασκευάζονται για να ενώσουν μεταξύ τους γεωγραφικούς χώρους που τους χωρίζουν δύσβατα φυσικά εμπόδια. Είναι δημιουργήματα που συμβολίζουν και αποδεικνύουν την σημασία και την ισχύ της ένωσης και της ενότητας για να επιτευχθούν δύσκολοι και σημαντικοί στόχοι.

Λαοί και πολιτισμοί που γνωρίζουν να κτίζουν, να διατηρούν και να πολλαπλασιάζουν τις γέφυρές τους είναι αυτοί που τιμούν την ιστορία τους και με αυτές δημιουργούν ένα καλύτερο μέλλον.

Τα ιστορικά Γεφύρια της κοιλάδας του Αχελώου αποτελούν μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς όχι μόνο της περιοχής και της Ελλάδος αλλά ολόκληρης της Ευρώπης και θα πρέπει η Πολιτεία να τα προστατέψει.

Τα γεφύρια κτίστηκαν για να καλυφθεί μια ανάγκη επιτακτική. Μα μορφοποιήθηκαν έτσι που γρήγορα- το κυριότερο- αβίαστα μετουσιώθηκαν σε τέχνη. Σήμερα σύμβολα πια, λειτουργούν σε μια άλλη διάσταση, αυτή του θρύλου.

Αναρωτηθήκαμε; Άνθρωπος- επίγειος γεφυράς- δημιουργός ή βλάσφημος, κατακτητής ή ευεργέτης. Η απάντηση στο μεταίχμιο περηφάνιας και φόβου.

Φοβάται και ο τολμηρός, υπάρχουν στιγμές που ναι, τότε τροφοδοτείται υπέρμετρα η φαντασία, τότε γεννιούνται, θρύλοι, παραδόσεις, μύθοι.

Όμως στην όχθη την απέναντι από κάθε υγρό εμπόδιο, ένα γεφύρι θα πηγαίνει πάντα... Καλό ταξίδι Σας ευχαριστώ για τον χρόνο σας που μου αφιερώσατε να με ακούσετε.

Από την ομιλία της κας Ανδρ. Σκαρβέλη στον Διαλεκτικό όμιλο Φιλοθέης, με θέμα τα πέτρινα γεφύρια της Ελλάδος.

Από την ξενάγηση στην εκκλησία των Αγίων Αναργύρων στο Δ.Ι.
Η εκκλησία ιδρύθηκε το 1800

Από την ξενάγηση στο Μουσείο του Δ.Ι.

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. κος Ισίδωρος Πρώιος ενώ ομιλεί
προς τους συνδαιτυμένους κατά την ξενάγηση

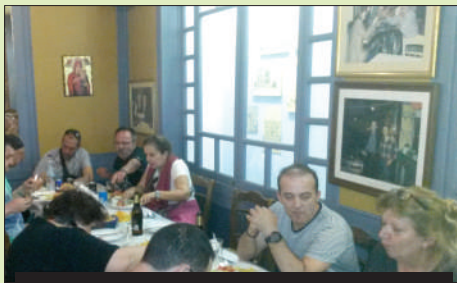
Μετά το πέρας της ξενάγησης προσφέρθηκαν
διάφορα εδέσματα από το ΣΦΔ και το Δ.Ι.

Προσφορά της
12ης Ιουνίου
για φαγητό στου
Μπαϊρακτάρη.
Η εκλεκτή φίλη του ΕΦΔ
συνομιλεί με τρόφιμο
του ιδρύματος

Τραπέζι στον ξενώνα Πετραλώνων
την 12η Ιουνίου

Έξοδος και φαγητό σε τρώφιμους
του Ξενώνα Αμαρουσίου

Στο προσωπικό του μαγειρείου επίσκεψη
και δώρο ωραίες ειδικές ποδιές

Προσφορά από το Σωματείο μας
σε ποδιές στο προσωπικό
των μαγειρειών του Δ.Ι.

Το Δ.Σ. του ΣΦΔ στα μαγειρεία
του ιδρύματος

Από την επίσκεψη στα μαγειρεία

Στιγμιότυπα από τον
εορτασμό των Αγίων
Αναργύρων
στον ομόνυμο Ναό
του Δρομοκαϊτείου

Επίσκεψη και προσφορά του
Σωματείου ΦΔΙ σε είδη ρουχισμού.
Προσφορά από καταστήματα σε
καινούργια παντελόνια, πουκάμισα,
σορτς, σακάκια κλπ.

Προσφορά σε τρόφιμο του Δ.Ι. σε
ρουχισμό από τα μέλη του ΣΦΔ κες
Μ. Νικολαΐδου και Π. Θεοδωράκη

Συντακτική Επιτροπή: Α. Σκαρβέλη Διευθύντρια (Πρόεδρος Δ.Σ.), Μ. Θεοδωράκη, Ε. Τσίμπλη, Α. Φραγκοπούλου και αναπληρωματική Μ. Φυστέ
Υπεύθυνη Οικονομικών: Ε. Μπαρτζόγλου - Καλλιτεχνική Επιμέλεια: Ανδρ. Σκαρβέλη
Επιμέλεια - Παραγωγή - Εκτύπωση: Δ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

* ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΦΕΙΣ